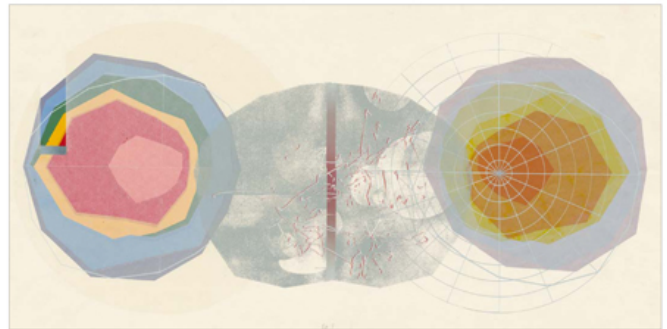
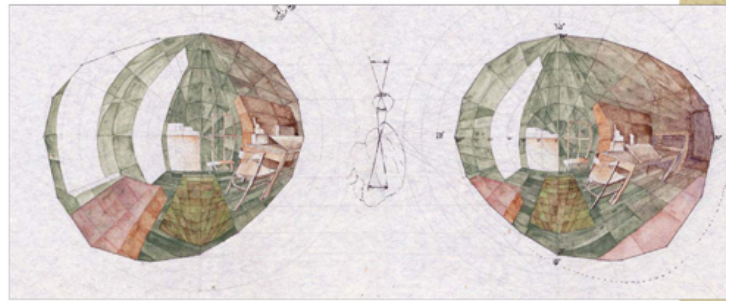
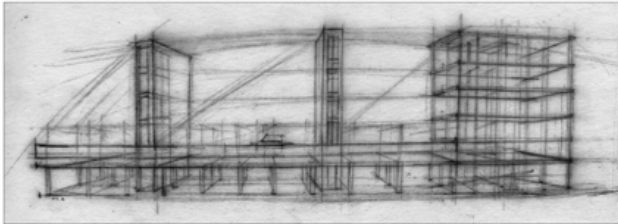
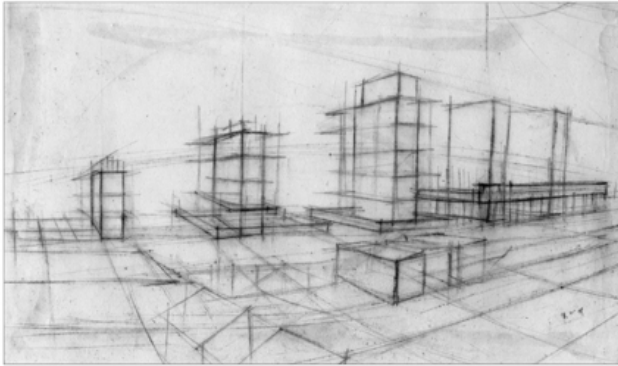

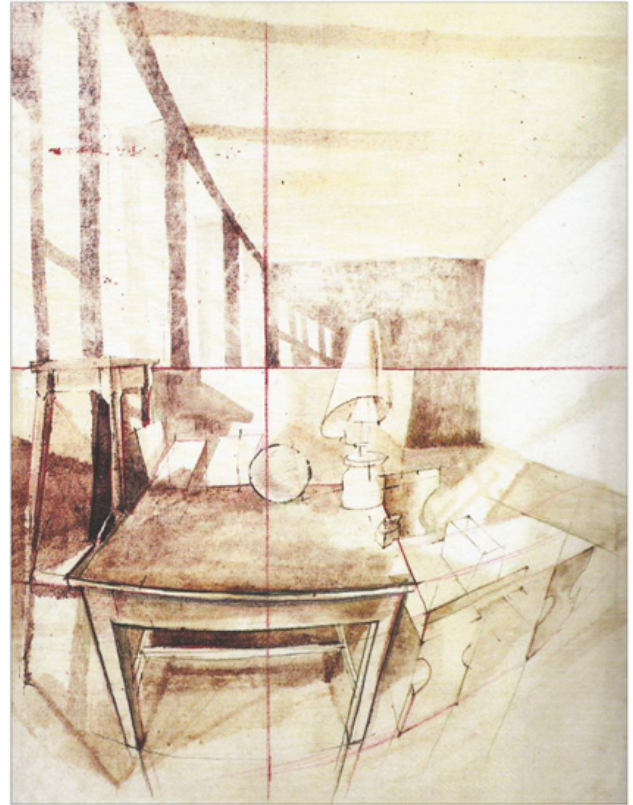
Tainele văzului

Cunoștințele noastre despre lumea înconjurătoare se datorează în mare parte văzului. Cadrul perceput în poziția de repaus a capului și ochilor se numește câmp vizual. Văzul este rezultat legăturilor complicate care se stabilesc între globul ocular, nervul optic, scoarța cerebrală și câmpul vizual. Razele de lumină care pornesc de la obiecte ajung prin deschizătura îngustă a pupilei, trecând prin corneea, umoarea apoasă, cristalin, centrul corpului vitros, în profunzimea ochiului, până la retina, unde se formează proiecția răsturnată, micșorată, deformată datorită suprafeței sferice, a imaginii obiectului. Imaginea care se creează pe retina este răsturnată, dar ea se corectează în conformitate cu situația reală, datorită experiențelor noastre și rațiunii. Forma sferică a organului văzului permite perceperea unui unghi vizual foarte larg. Câmpul vizual al ochilor este limitat de nas și de orbita osoasă a ochiului; capacitatea lor de percepție este de 130 de grade, iar câmpul vizual al celor doi ochi este de peste 180 de grade. Centrul fenomenului observat apare clar, iar mediul înconjurător tot mai neclar, deoarece în centrul câmpului vizual vedem limpede atât în ceea ce privește luminozitatea, cât și culoarea. Pornind de aici și mergând spre exterior, imaginea pălește și, avansând concentric, se pierde abilitatea de a percepe mai întâi culoarea verde, apoi roșu și galben, în final albastru. Când ne uităm în jur, privirea noastră trece de la un element al peisajului la altul, se oprește scurt asupra câte unui detaliu, apoi sare la un alt amănunt. Ochiul nostru transmite ceea ce vedem prin intermediul mișcării de palpăre a fascicului optic; astfel, în profunzimea ochiului, unde se efectuează percepția, se va proiecta nu o singură imagine, ci o serie de imagini, care apoi sunt îmbinate de mintea noastră într-un singur element vizual: imaginea de ansamblu a fenomenului studiat. Distanța dintre cei doi ochi este de obicei de 6-7 cm, astfel că percepem două imagini, văzute din puncte de vedere diferite. Ca urmare a funcționării comune a perechii de ochi, care efectuează mișcări strâns corelate, ia ființă vizul stereoscopic, care face posibilă percepția spațiului. La acesta se adaugă multitudinea de imagini din memoria noastră, starea noastră psihică, caracteristica spiritului nostru de observație. În câmpul vizual putem să găsim ceea ce căutăm, putem să ignorăm ceea ce nu ni se pare important, care nu se încadrează în baza noastră de cunoștințe. În acest mod, tragem concluzii și ne formăm opinii.

Imaginea pereților goi care răsăr din pământ nu stârnește interesul oricui. Pentru desenele noastre nu vor reprezenta o sursă de inspirație, scopul fiind urmărirea cu atenție a fenomenului, în cursul căruia proporțiile volumelor și formele sunt în continuă schimbare. Deoarece desenele sunt realizate din perspectivă îndepărtată, notăm o ușoară curbare a liniilor. Să trasăm liniile pe desen în conformitate cu cele observate. Spațiul real, percepțiile noastre legate de acesta, imaginea creată în mintea noastră și reprezentarea sunt concepte diferite. Sinteza lor va conduce la atingerea obiectivului, dar numai prin intermediul unui efort sistematic.

Stând la o masă, putem observa că picioarele mesei – în realitate, paralele – sunt convergente. Cu aparatele de fotografiat moderne și obiectivele dispozitivelor de înregistrare video se fac numeroase fotografii, pe care se văd imagini cu deformări spațiale asemănătoare. Ne-am obișnuit deja cu astfel de imagini; în prezent, astfel de reprezentări cu mai multe puncte de fugă nu sunt neobișnuite, dar prin utilizarea lor conștientă ne putem îmbogăți setul de instrumente.